

Иван Вазов

Спомени

Аз бях отчаян, аз бях озлобен,
аз бях намразил всичко световно,
но ти ме сгря, мила, ангело нежни,
с твоята ласка, слово любовно.

Горещо, дълго аз се упивах
в твойте обаяния страстни и жежки
и в любовта си ази забравях
минали мъки – нови по-тежки.

Забравях всичко: ядове, грижи,
под дъх любовен злоба заглъхна,
сдобих криле пак, сърце разбито
под нежни ласки сладко отдъхна.

Отде се взе ти в пътя ми трудни
изгнаник беден с любов да сгрееш,
сладка отрада и примиренъе
с живота в него, жено, да влееш?

Помня ги ази онез минути
за мене скъпи, що отлетеха...
И ти сама бе, душо печална,
жадна за обич и за утеха.

И ти жеднейше в душа душа си
да излейш волно и без преструвка,
да срещнеш отклик на стон болезнен,
на сълзи – усмих, на плач – цалувка.

Горка и сладка бе нашта среща
и кат сън кратка нашата радост.
Раздяла бърза разлъчи люто
две сърца, пълни с мъка и сладост.

Прости! Ох, няма да те забравя.
Как се забравят спомени сладки?
Много ли има в тоз живот пусти
таквиз минути чудни, благатки?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8494>]